

Hang szól

Hang szól, egyszerű zaj, nem több mint egy rezgés,
Akár egy hullám terjed, majd sorsa a feledés.

Csend van, üresség, zavaróan nyugodt,
Hangtalan világban nem hallasz szúnyogot.
S ahogyan a kémlelő szemek sóvárogva lesnek,
Vágyakoznak, epekednek valamilyen nesznek.

Hang szól, halk és tompa, egy apró zörejt,
Ámbár mint atombomba, a csendet söpri el.

S csitt, már nem hallom, vége is, ennyi volt,
Kevés fültanút szerzett, a többiek számára pedig elnémult.
Hangok szólnak, mély és magas, váltakozva cikáznak,
Dobhártyánkat kényeztetve életet adnak egy melódiának.
Hogy lehet ez? Egy rezgésből született varázslat.
Álomhúrral rezonálva, reményt ad az imáknak.
Mollok és dúrok keringője ecsetként fest,
temérdek fül-vászonra megtöltve elménkben az ürest.

Vége, de ez más, feledésbe nem merülő, hangokból lett zene,
Elmúlt, de fülbemászó csengése eszembe jut mikor elmerengek este
Zene szólt, nem holmi egyszerű hang, hanem mágia
Így keletkezhetek kottákból szonáták, álomból meg ária.